

ket af den offentlige Mening gav Zemstvoen tilsidst efter. Efter 6 Maaneders ihærdig Propaganda kunde vi ønske os til Lykke med en ny Sej. Sidst i November 1905 var Kvindens politiske Ligeberettigelse med Manden optaget i et nyt Valgretsudkast.

Under Valgkampagnen til Dumaen rettede vor Forening følgende Opraab til Vælgerne:

„Borgere! Vi russiske Kvinder, der lever i det russiske Riges Genfødslestid, og som mange Gange har bevist vor grænseløse Kærlighed til vort Fædreland, vi føler i dette store Øjeblik smertefuldt vor Mangel paa Ret. Af al vor Evne protesterer vi mod, at man udelukker os fra Deltagelse i Afgørelsen om Ruslands Fremtid. Vi er ligesom I ansvarlige for vore Handlinger, men vi har ingen Rettigheder. Borgere! Vi appellerer til Eders Samvittighed og Æresfølelse; vi beder om Del i politiske og borgerlige Rettigheder“.

Denne Opfordring blev i Tusinder af Eksemplarer spredt over hele Landet. Ogsaa blandt Kvinder paa Landet blev der drevet en virksom Propaganda i Lighed med vor. Man skulde tro, at den russiske Bondekvinde, uudviklet og uden boglig Kundskab, som hun er, maatte være ganske blottet for ideel Stræben. Men saaledes forholder det sig ingeniunde. Næsten overalt, hvor de store Ord om Frihed, Retfærdighed og Lighed lød blandt Bondestandens Kvinder, blev de modtaget varmt, ja i nogle Tilfælde med Begejstring. Et af vore Medlemmer skriver fra Gouvernementet Voroneg om de Samtaler, hun har haft med Kvinder paa Landet. „Interessen er umaadelig“, skriver hun, „næsten alle, unge og gamle, sympathiserer med vor Sag“. Ja, mere end det: de kan ikke, ufordærvede som de er af Spidsfindighedens Gift, forstaa vore Modstanderes Grunde. De lærde Herrer, der taler imod Kvindens Rettigheder, forekommer dem simpelthen dumme, og en Reform, der tilsidesætter den halve Nations Interesse og Velfærd, er i deres Øjne uretfærdig og grusom. Dette finder et rørende og naivt Udtryk i adskillige Breve, som Koner og Piger har sendt til Dumaen. Her er eet, forfattet af Piger og Koner i 3 Landsbyer i Gouvernementet Tver, skrevet af en lille Pige paa 13 Aar:

„Vi Kvinder i Gouvernementet Tver“, skriver hun, „skriver til den kejserlige Duma, til de Medlemmer, der er valgt af vor Regering. Vi er misfornøjede med vor Stilling. Vore Mænd, unge og gamle, vil mere sig med os, men de vil ikke tale alvorligt med os om vort Land og de nye Love. Før slog de os tidt, det er sandt, men vi kunde dog tale med dem om alvorlige Ting, der vedkom baade dem og os. Nu er det anderledes. Nu siger de: I passer ikke længere for os; vi skal gaa i Dumaen og regere Landet, eller hvis vi ikke selv kommer derind, saa skal vi sende andre, der skal gøre det i vort Sted. Dem maa vi tale med. Hvis Loven havde gjort Jer til vore Lige, saa vilde vi have raadført os med Jer. Paa den

Maade staar Koner og Piger udenfor som Udskud, og vi kan intet bestemme. — I Herrer! Medlemmer af Regeringen i Tver! Loven er uretfærdig. Den skiller os fra vore Mænd, ja gør dem næsten til vore Fjender. Den er en Krænkelser mod os Kvinder. Vi har lidt sammen med Mændene, og nu, naar de bedre Tider kommer, nu har man ikke Brug for os. Forstaar I os da ikke! Vi har Retfærdighedsfølelse saavel som Mændene. . . . I Herrer! Medlemmer af Dumaen for Gouvernementet Tver! Hav Medlidenhed med os i Guds Navn! Man siger, at I kan forandre Loven. Sig da til Dumaen, at alle Spørgsmaal maa afgøres, som Gud vil det, og at alle maa have Adgang til Dumaen, rige og fattige, Mænd og Kvinder. Ellers kan der ikke blive Sandhed paa Jorden og Fred i vore Hjem. Tidligere havde vi samme Herskere som vore Mænd. Skal nu vore Mænd skrive Lovene for os! Vi er Folk uden Opdragelse, og I maa undskyldte, om mit Brev ikke er skrevet godt. Vore Landsbyers Navne og vore egne Navne tør vi ikke skrive af Frygt for vore Mænd og Herrer. Dette Brev er skrevet af en lille Pige for os alle. Vi er Piger og Koner i 3 Landsbyer. Nogle af os er meget gamle, og andre unge o. s. v.“

Tunge, sorte Skyer hænger nu over mit Land. Mørket har sejret over Lyset. Cívilisationen har maattet vige for den brutale Magt. Rusland er nu i Bureaukratiets Hænder, i Fjendens Hænder. De har nu Magten, som efter mange Aars grusomt Tyranni paaførte Landet en blodig Krig, de, der nu i Forening med „den sorte Bande“ kæmper imod Folket, organiserer de frygtelige Blodbad, forfølger enhver Fremskridtsbevægelse i Landet, sætter i Fængsel og fører til Døden dem, der ikke frivilligt vil bøje sig under Aaget, giver hele Byer og Provinser til Plyndring for Soldater, beskytter og opmuntrer Forbrydere, lader politiske Forbrydere lægge paa Pinebænken, tillader at man krænker Kvinder og Smaapiger, og ikke undser sig for at nedskyde Børn. Rusland er i Hænderne paa dem, som er villige til at gøre alt for selv at beholde Magt og Penge.

Vejen, der ligger foran os, er tornestrøet, men Tornene skal ikke hindre os i at gaa den. Vi ved, at Kamp for Frihed altid er ensbetydende med Offer. Vi Medlemmer af „Nationalforeningen til Forsvar for den russiske Kvindes Rettigheder“ vil gaa fremad tappert og taalmodigt. Vi vil kæmpe og arbejde for Frihed, Retfærdighed og Sandhed.“

„Nationalforeningen til Forsvar for den russiske Kvindes Rettigheder“, har ca. 10,000 Medlemmer; i Løbet af de første 17 Maaneder af dens Virksomhed har den samlet og givet 180,000 Kr. til den russiske Frihedskamp.